

φὴν μου ὡς ὃν ἀνωτέρας τάξεως τῆς ἐμῆς. Ἡξήθηθην χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐκπαιδευθῶ ἐνὸς τούναντίον διὰ τὴν ἀδελφὴν μου οὐδὲν τῶν πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀπαιτουμένων ἐφείδοντο. Προσέλθον δι' αὐτὴν διδασκάλους διδάξαντας αὐτὴ τὴν γραφὴν, ἰχνογραφίαν, μουσικὴν καὶ πλείστας ἄλλας καλὰς καὶ χρησίμους ἐργασίας· ἐνῶ δι' ἐμὲ ὁσάκις ἡπτόμην γραφίδος ἢ μουσικοῦ ὄργανου ἢ βελόνης δὲν ἐπεφυλλάττοντο ἢ ἐπιπλήξεις· ἅπαξ δὲ καὶ ἐδάσκη ὡς μωρὰ καὶ ἄμοιρος ἐρασιμῶν τρόπων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι μὲ παρελάμβανεν ἐνίοτε βοηθὸν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἡ ἀδελφῆς μου ἀλλ' ἐτήρει οὐχ ἥττον πάντοτε δι' ἑαυτὴν τὸ προνόμιον τοῦ διοικεῖν ἐν αὐταῖς μεταχειριζομένη με ὡς ὄργανον ἀπλοῦν καὶ βοηθὸν αὐτῆς. Πλὴν μὴ νομίσητε, κύριοι, ὅτι αἱ μεμφιμοιρίαι μου αὐτὰι προέρχονται ἐξ ἀπλῆς ματαιότητος· ὄχι, κύριοι, πολλῶ σπουδαιοτέρα εἶναι ἡ αἰτία τούτων. Σύνθηες παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ οἰκογενείᾳ εἶναι ἅπαντα ἢ πρὸς συντήρησιν αὐτῆς ἐργασία νὰ διέρχεται πρότερον διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἀδελφῆς μου καὶ ἐμοῦ. Ἐάν λοιπὸν κακοδιαθεσῇ τις ἐνοχλήσει τὴν ἀδελφὴν μου, πάσχουσιν σχεδὸν διαρκῶς ἀπὸ κρουολογήματα καὶ βεσματισμούς ὅποια θὰ ἦναι ἡ τύχη τῆς οἰκογενείας μας· δὲν θὰ μετανοήσωσιν οἱ γονεῖς ἡμῶν ὅτι παρήγαγον τοιαύτας ἀνομοιότητας μετὰξὺ ἀδελφῶν ἴσων ἀλλήλαις; ὦ! καὶ ἐκτὸς τούτου θὰ ἡναγκαζόμεν νὰ ἀπολεσθῶ ἐν τῇ ἀθλιότητι, ἐπεὶ οὐδὲ τὴν διαμαρτύρησιν ταύτην ἤμην ἱκανὴ νὰ γράψω ὅπως τύχω συνδρομῆς τινος, ἂν φιλικὴ χεὶρ δὲν μὲ ὑπεχρέου χαράττουσα πρὸς χάριν μου τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς.

Εὐδοκήσατε, κύριοι, ὅπως καταστήσητε φανεράν εἰς τοὺς γονεῖς μου τὴν ἀδικίαν, ἥτις προσγίνεται αὐτοῖς ἀποστεροῦσά με παντὸς μέσου δυναμένου νὰ μὲ ἀποδείξῃ ἴσην τῇ ἀδελφῇ μου προσθέτοντες αὐτοῖς ὅτι ὀφείλουσι νὰ ἀγαπῶσιν ἐξ ἴσου τὰ τέκνα αὐτῶν.

Μένω, κύριοι, μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

Ἐν Ἀθῆναις, Μάρτιος 1876.

Διὰ τὴν Ἀριστέραν Χεῖρα

N. ΜΙΛΙΑΡΕΣΗΣ.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΓΚΑΛ.

Παρατηρήθη ὅτι εἰς πάντας τοὺς τόπους, οἷτινες παράγουσι θεῖον καὶ οἷτινες ὑπόκεινται εἰς σεισμούς, δηλαδὴ εἰς πάντας τοὺς ἡφαιστειοὺς τόπους, εὐρίσκονται σπήλαια διαφορῶν ἐκτάσεων.

Τοιαύτη εἶναι ἡ νῆσος Στάφρα μία τῶν Ἐβρίδων νήσων, τῶν κειμένων παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Σκωτίας. Ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὑπάρχει τὸ ὀνομαστότερον

τῶν σπηλαίων, τῶν παραχθέντων ἐκ τῆς ἀποχωρήσεως τῆς λάβας. Τὸ σπήλαιον τοῦ Φιγκάλ.

Τὸ σπήλαιον τοῦ Φιγκάλ εἶναι τοιοῦτον, ὥστε δυσκόλως πείθεται ὁ θεωρῶν αὐτὸ ὅτι δὲν ἐσμὶν εὐθὺς ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Μεγίστη ἀφίς, ὑψομένη εἰς διαστάσεις κανονικὰς, στήλαι ὄφθαι, γωνία κανονικώταται, τὰ πάντα πείθουσιν ὅτι σμίλη καλλιτέχνου εἰργάσθη ἐν αὐτῷ. Ἀλλὰ τὸ σπήλαιον τοῦτο δὲν εἶναι χαμηλὸν ὡς τὰ συνήθη σπήλαια, καὶ οὐδένα λίθον διακρίνει τις, οὐδὲν τεμάχιον μὴ ὃν πρισματικόν, σύμμετρον, κανονικῶς καὶ ἐντελῶς κεκομμένον. Τὸ βαθὺ τοῦτο σπήλαιον ὁμοιάζει πρὸς μέγαν γοθικὸν ναόν, τοῦ ὁποῖου ὁ νάρθηξ παριστᾷ δύο σειρὰς στηλῶν, ἀνίσων ὅμως. Τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου εἶναι σκοτεινὸν καὶ κεκλεισμένον ὡς ὁ χορὸς παρεκκλησίου.

Ὁ θόλος σύγκειται, καθὼς καὶ οἱ τοῖχοι, ἐκ στηλῶν, αἵτινες χωρίζονται κατ' ἀποστάσεις ἴσας σχεδόν, μέρος τῶν ὁποίων ἐμεινεν ἐπικρεμάμενον, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον, πεσόν, ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸ μακρὺ ἐκεῖνο διάστημα ὅπερ σχηματίζει τὸ σπήλαιον. Εἰς πολλὰ μέρη τῶν στοῶν, ὁ λίθος εἶναι χρώματος πρασίνου λαμπροῦ. Ἡ ὥραία τῶν ὑδάτων διαύγεια, ὅτε ἡ θάλασσα εἶναι γαλήνιος, αὐξάνει τὴν ἐπιβάλλουσαν ἐντόπῳσιν τῆς ποικιλίας καὶ τῶν πλουσιῶν χρωματισμῶν· ὅταν δὲ ἡ θάλασσα μυκάται καὶ ὁ ἄνεμος πνέῃ καὶ χύνῃται εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου διὰ μέσου τῶν στηλῶν τῶν διατεθειμένων κλιμακῶν, παράγει φθόγγους θαυμασίας ἀρμονίας. «Εἶναι αἱ μελωδίαί τῶν φιγγαλικῶν σκιῶν» λέγουσιν οἱ Σκῶτοι, οἷτινες συνδέουσι τὴν ιδέαν τοῦ Φιγκάλ, πρὸς ὅ,τι φαίνεται αὐτοῖς ὑπερφυσικόν.

«Πόσον μέγала εἶναι τὰ ἔργα σου Κύριε! Τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

Σ.

Ὅπως οἱ παῖδες τῶν οἰκογενειῶν οἷτινες τυγχάνουσι συνδρομῆς τῆς «Ἀθηναῖδος» εὐρίσκουσι κατὰ τὸ ἐνδιαφέρον. ἐν αὐτῇ θέλουσιν δημοσιεῖν εἰς ἕκαστον φύλλον διήγημά τι ἢ ἄλλο νόστιμον δι' αὐτοὺς. Ἀρχόμεθα ἀπὸ σήμερος.

«ΚΑΛΗ ΜΟΥ ΘΕΙΑ, ΩΡΑΙΑ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ, ΑΛΛΑ ΚΑΛΗ».

Ἡ Ἀδελφεὶς ἦτο τὸ τρίτον καὶ προτελευταῖον θυγάτριον εὐγενῶν γονέων ἐκ Πρωσσίας. Ἐπεὶ δὲ ἡ μήτηρ αὐτῆς προώρως ἀπέθανε, ὁ πατὴρ ἐπὶ τῶν ἐν Πομμεράνῃ κτημάτων του ζῶν ἡναγκάσθη νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς, ὡς καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ τέκνων εἰς ξένα χεῖρας. Ὅθεν ἔφερε τὰ τέσσαρα ὄρφανὰ μητρὸς θυγάτρια, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ νεωτάτη ἦτο μόνον δύο ἐτῶν, εἰς Βερολίνον καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἀγωγὴν αὐτῶν εἰς εὐγενὴ κυρίαν, ἥτις παρὰ πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα ἦτο ἱκανὴ νὰ ἀναπληρώσῃ εἰς τὰ παιδιὰ τὴν ἀγαπητὴν καὶ λεπτῶς ἀνατεθραμμένην μητέρα καὶ δώσῃ εἰς αὐτὰ ἀνατροφὴν ἀρμόζουσαν εἰς τὴν τάξιν καὶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν.